

ஹாஸ்யம் ஞானி.

இல்லை

வினாக்கள்

S. P. S. K. என்ற சாகிப்பாளர்

இப்பதிர்ப்பு,

M. C. முத்துமை எடுப்பாளர்

"வாசியர் குழுவீ"

அத்திவந்திர சாலையிலிருந்து

பிரபுக்கூட்டுறை

1898 மே 27.

“வச்சிர குடியி”
அங்கீயந்திர சாலை.

இவ்வச்சியந்திர சாலையில் இங்கிலீஸ், தமிழ் மலூப் பெபாலைகளினுல் நாணுனிதப்புத்தங்கள், அரசிதப்பத்திரிகைகள், விஞ்ஞாபனங்கள் மனுவர்ஜிகள், பெட்டூர்கள் உண்டிகள், ஏவ்கள், எக்ஸாமி னேஷன் பேப்பர்கள், வரத்தகரிகளுக்கும் பாங்கி கருக்கும் வேண்டிய பலவிதப்பட்டிகள், இரசிதங்கள், டிச்டடுகள் படிதவுரை மூல்வியர்கள்கள் இன்னும் பற்பல பதிப்பு வெளிகளை வெளிக்கி வரவிட்டுமாது டாவித் வாணக்களிலும் நாட்டியங்களும் பதிப்புத்துக்கொடுக்கப்படுவது மன்றி ஏனைத் தயந்த புத்தகங்கள் வேலைகளும் கிளிம் வேலை கரும் வினாக்களுமாக செய்ததற்படும். கொடுக்கும் வேலைகளை ஒட்டுக் குடன் அடிசொல்லாது குறித்த காந்தியில் தவக்க மன்னியில் கொடுக்கப்படும்.

“நாலும்பும்து சரி” புத்தகம் 1க்கு காச 10.

பிள்ளை

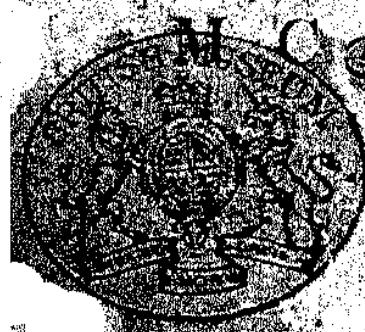
28-11-93

இங்கள்.

முகம்மதுகாரி.

கோத்தக்காரி

ஹரவை முஞ்சாரி.

1-வது-தம்பி என்று கூப்பிட்டதற்கு
மயிராண்டி என்று முடித்தது.

தம்பி-தம்பியானால் நாராதோ? நாரக்கருவர்
டோ? கருவாடானால் காய்ச்சாளேர? காய்ச்சக்
கொல்லனே? கொல்லனானால் கொட்டானே?
கொட்டக் கோவிலேர? கேரவிலானால் கும்பி
டாளேர? கும்பிடராஜாவோ? ராஜாவானால்
வவானே? ஏவப்பல்லியோ? பல்லியானால் ப
துங்காதோ? பதுங்கக்கள்ளனே? கள்ளனானால்
ஷடானே? ஷடக் காவேரியோ? காவேரியா
னால் கதரூதோ? கதற வெள்ளாடோ? வெள்
ளாடானால் மேயாதோ? மேயக்குச்சு வீடோ
குச்சுவீடன்றால் ஒழுகாதோ? ஒழுக ஷட்டை
ச்சட்டியோ? ஷட்டைச்சட்டியானால் உடையா
தோ? உடையத் தேங்காயோ? தேங்காயானால்
நித்திக்காதோ? நித்திக்கமாப்பழமோ? மாம்ப
ழத்துக்கள்ளே யிருந்து மயிராண்டி களம்பி
ஏனும்,(மாம்பழம் நாரு உள்ளது என்று அர்
த்தம்.)

2-வது-மணியமுதல் மரகதக்கல் பரியந்தம்
கெள்வியும் ஜவாப்பும்.

மணியர் -என்ன மணியம்? பட்டாமணியம்
என்ன பட்டா? கட்டுப்பட்டா, என்ன கட்டு?
வீரகுகட்டு, என்ன வீரகு? புளிய விரகு, என்

ன புளி? பழம் புளி, என்ன பழம்? மாட்பழம், என்ன மா? தெல்லுவருத்த மா, என்ன நெல்லு? சம்பா நெல்லு. என்ன சம்பா? முத்து சீசம்பா, என்ன முத்து? கொட்டை முத்து, என்ன கொட்டை? மித்திரிக்கொட்டை என்ன மித்திரி? கொடி மித்திரி என்ன கொடி? அருண வீக்காடி என்ன அருணவீ? வெள்ளி அருணவீ என்ன வெள்ளி? சக்கரவெள்ளி, என்ன சக்கர? ஜீனிசுக்கர, என்ன ஜீனி? குதிரை ஜீனி என்ன குதிரை? பசராசாரிக்குதிரை, என்ன பாரா? சோத்துப்பாரா, என்ன சோரு? கள்ளி சீசோரு, என்ன கள்ளி? திருக்கள்ளி என்ன திருக்கு? வாளி திருக்கு என்ன வாளி? தீவாளி என்ன தீ? அடிப்புத்தீ என்ன அடிப்பு? கோட்டை படிப்பு. என்ன கோட்டை? பட்டுக்கோட்டை என்ன பட்டு? செங்கல்பட்டு என்ன செங்கல்? பச்சைச் செங்கல் என்ன பச்சை? மரகதப் பச்சை.

3-வது-நாட்கோரும் நடைபெரும் வெறின்கேவ்.

செய்யும் தொழிலைப்படைப்பது கைகளாதலால் கைகளுக்கெல்லாம் செய்யுரார் என்று பெயர் இந்தச் செய்யுரார்கத்திபாக்கத்தாரைக் கொண்டு கழனிவாசலுக்குப்போய் நெல்லூராரை அறத்து கட்டாகக் கொண்டு களத்துரில் போட்டு

3. ஹ்ரஸ்ய மன்சரி

அடித்தார்கள், இரு அவர்களை உத்தக்கொள் த்துரில் அலம்பி நெருப்பினுரிடத்தில் வைத்து எரிக்கவே புறப்பட்டார்களோயா! தளபுளவென் றகொதித்து கன்சிபுரத்தாரோடு சேத்துப்பானையத்தார் உடனே அவர்களுக்குத்தாசையாகவாகூப்பந்தலார், வழுதலய்பேடார், கருணையூரார், சேமங்கலத்தார், மாங்காட்டார், அவரங்குருச்சியார், பலாப்பத்தாரார், புளியக்குடியார், தென்னங்குடியார், பாஞ்சாரார், நெய்யூரார் கடலூரார் முதலிய சில்லரைக் கிராமத்தார் ஒன்றுக்கீடு சேர்ந்துக்கொண்டு வந்தார்களாம். அப்பால் செய்யூரார் இவர்கள் எல்லோரையும் தின்னனாரா ராகசீசெய்ய வேண்டுபெண்று திருவாய்ப்பாடியாரிடம் விடுக்க அவர்கள் பல்லாவரத்தாரை லாயர்களாகவைத்துக்கொண்டு நாவுரூராராகிய ஜ்ஜினிடம் விட்டார் களாம். அந்த நாவுரூரார் தீர்மானம் செய்ய முடியாமல் தொண்டமண்டலத்தாரிடம் அப்பிழுக்கு அனுப்ப, அவர்களும் முடியாமல் ஸ்பெஷி இக்கு வயித்தீச் வரன் கோவிலாரிடம் அனுப்பனார்கள், கடைசியில் அந்தக்கோவிலார் அவர்களை யெல்லாம் அன்று இராத்திரிமுழுதும் ஜயிலில் போட்டு வைத்து காலமே இரண்டு பம்புள்களுடன் கேள்வின் மீட் செய்யவே குப்பைக்காட்டார் மித்துக் கொண்டு இப்போதும் தண்ணீர்மேலே ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

4. ஹோஸ்ய மஞ்சளி.

4-வது-ஜூந் துவிரல்களின் சண்டையும்
அதின் தீர்ப்பும்.

ஓருநான் ஒருவனுடைய ஜூந் து விரல்களும் ஒன்றேடான்று தானேபெரிதென்று சண்டை போட்டைகயில் விரல்களுக்குடைய மனிதன் ஒவ்வொரு விரல்களையும் பார்த்துக் கேட்கின்றான். ஹைபெருவிரலே! நீபெப்படிப்பெரிபவனை ன அது ஜூபா! நான் பொடிபோடுவதற்குபயோ கப்படுகிறதினால் நானே பெரிது என்றது. புற கு அதற்குத்த விரலைக் கேட்டைகயில், அது சுவாயி! நான் தங்களுக்குத் தெரியாதவிடங்களையெல்லாம் இதோ! இது தான்னான்று காட்டினா போட்டிருப்பதினால் நீர் அதட்டிப் பேசு வேதினாலும் கோபத்தினால் நீர் அதட்டிப் பேசு கையில் நானும் கூட ஆடுகிறபடியாலும் நானே பெரிது என்று செல்வித்து, அப்பால் கடைசிலிரலைக் கேட்டைகயில் அது ஜூயா! நான் நவர மிகிழுத்த மோதிரங்களை அணிவதால் நானே பெரிது என்றது. உடனே அதற்குத்த தைக் கேட்டைகயில் அது ஜூபனே! கடைசிலிரலைப்போல் மோதிரங்கள் அணிவதிலும் பெரிப் போல் மோதிரங்கள் அணிவதால் நானேபெரிது மோதிரங்கள் நான் அணிவதால் நானேபெரிது என்றது. கடைசியில் நடுவிரலைக் கேட்டைகயில் என்றது. கடைசியில் நீரை பெரிதாயிருக்கிற தென்பது தெரியுமென்றது.

5. ஹாஸ்ய மஞ்சளி.

5-வது-பண்ணிரண் டுமாதங்களைப் பற்றியகதை.

கார்த்திகை யென்று பெயரை யுடைய ஒரு பெண் னுக்கு மன்மதபானத்தினால் (மார்கழி) மார்க்கிழிந்து போச்சுதாம். அப்பேர்து அவள் ஒரு புருஷினைப்பார்த்து அப்பா இதை (தை) தை என்று சொல்ல, அந்த புருஷின் அடி பெண்ணே! இதை தைத்தால் (மாசி) குற்றமாகிற அடையாளம் உண்டாகுமேஎன்றான், அப்போது அந்தப் பெண் எப்படியாகிலும் தைக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள அவன் அப்படியாகுல் அது விவியத்தில் (பங்குணி) நீயொரு பங்காசயிருக்கவேண்டுபேன அப்படியே ஆக டுமென்று அவள் ஒப்புக் கொள்ள இருவரும் ஒரு (சித்தரை அல்லது சித்திரை) சிறுஅரையில் நுழூந்தார்கள். உள்ளேபோனவுடன் அவள் (கவுகாசி) காசி கொடுவேன அந்தப் புருஷின் (ஆணி) ஆ! நீ யென்று ஆச்சரியமடைந்துநிற்க அந்தப் பெண் (ஆடி) ஆடியென்னசெய்யலாம் நுட்டுக்கொடுத்தால் காரியம் நடக்குமென ஆடியே! (ஆவணி) ஆ-ஆச்சரியமுள்ள, அணி ஆபரணங்கள் தருகிறேனென்றான். அந்தப்பெண்னும் அதைப் பொய்யென்று நினைத்து (புரட்டாசி) புரட்டா! சீ! யென்று வைது நிந்திக்கவே, அந்தப்புருஷின் கோபங்கொண்டு (அற்பசி) அற்ப முள்ளவளே! சீ! யென்று போய் விட்டான்.

6-வது-சந்தியாவற்றனக் கதை.

ஓர் கிராமத்தில் அல்லமஞ்சளை கீரு பிரா மண்ணிருந்தான். அவனுக்கு குழுதவளியென் கீரு பெண்டுண்டு. அந்தப் பெண்ணை அடுத்த கிராமத்திலிருக்கும் ஒரு ஏழூயாசிய சாமு என்பவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்து சோபனமும் ஆய்விட்டது ஒரு நாள் கிராமத்தாரில்கிலர் இவனைப்பார்த்து *அல்லுடு! அல்லுடு! சந்தியாவந்தனத்துக்கு வருகிறீரா என்று கூப்பிட்டார்கள். ஆனால் இவனுக்குச் சந்தியாவந்தனமென்றால் இப்படிப்பட்டது என்பது தெரியாமலிருந்தாலும் கவரவத்திற்காக அவர்களுடன் வருகிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு கூடவே குளக்கரைவந்து சேர்ந்தான். அந்த வந்த வடன் எல்லோரும் மலபாதைக்குப்போக வேண்டி கிரமப்பிரகாரம் தலையில் துணியைக் கட்டி காதில் பூனாலை மாட்டிக்கொண்டுசெடிமலை வில்பேர்ப்பட்கார்ந்தார்கள். இந்தசீசாமும் மலபாதைக்குப் போவதே சந்தியாவந்தனமென்று எண்ணித் தானும் ஒரு செடிமரைவிலுட்கார்ந்து மலபாதை நீக்கி கைகால் கழுவிக்கொண்டு எல்லோருக்கு முன்னமே கரையில் வந்து உட்கார்ந்தான். கூடவந்தவர்கள் சந்தியாவந்தனங்களை முடித்துக்கொண்டு அல்லுடு சந்தியாவற்றன மாச்சதா? என்று கேட்க இந்த மகடயனும்

*மருட்சன்.

7. ஹூரஸ்ய மஞ்சளி:

ஆய்விட்டது என்றான் உடனே எல்லோரும் விட்டுக்கூப் போய்விட்டார்கள். மருநாள் காலையில் இவண் தன் இராமத்திற்குப் போக நிச்சயித்திருப்பதைக் கண்ட மாமண் மாமி இருவரும் அன்று இராத்திரி ஒரு விருந்து செய்தார்கள். அதில் போளி, ஆலமவடை, மாால்வடை, உள்ளந்துவடை, முருக்கு, ஓமப்பொடி, காராடுவந்தி, வட்டு, ஜிலேயி, பேணி, அல்வா, பாயசம், மோர்க்குமுப்புபத்துவிதம்சநி, எட்டுவிதம்பச்சடி, ஆறுவிதம் சுட்ணி, அப்பளம் முதலான வைகளை தட்டுடலாகச் சமைத்து மன்னார்சாமிக்குப் பலிவொட்டுவது பேலப்படைக்கவயிறு தெரியாமல் தின்றுதேக்கூட்டுபெருமுச்சுவிட்டு இரவுப்பதிக்கை அறையில் தண்டனைவியுடன் படுத்துக்கொண்டான் சுமார் பன்னிரண்டு மணிக்கு வயிறு களபுளவுக்கு அலையவே பக்கத்தில்படுத்திருந்த பெண்சாநியை எழுப்பி அடி! அடி! சந்தியாவர்தனத்துக்கு சுகிக்க கூடாமல் வருங்கின்றதடி ஜூயையோஇதீவந்து விட்டதுன்று தட்டித்துமாறி குஞ்சித்துக் குதித்து திண்டாடி நின்றான் அவள் இதென்ன விந்தை! சந்தியாவந்தனத்துக்கு வருகிறதென்றால் ஒன்றும் புளிய வில்லையே! ஒருவேளை சந்தியாவர்தனம் செய்ய மரந்து இப்போ நினைத்துக்கொண்டாரோ என்ன மோ தெரியவில்லை என்று ஒரு சொய்பு நிறைய ஜலத்தையும் ஒரு சிறிய சொம்பையும் சந்தியாவந்தனம் செய்த ஜலம் கீழே சிற்றுய

விருத்கும் பழயாகாருதாம்பாளத்தையும் கொண்டுவந்து வைத்து விட்டு நித்திரைபோயினன். இவனும் அவசரம் பொருக்க முழயாமல் தட்டில் மலத்தைப் போக்கி சோம்பிரிசூக்கும் ஜலத்தால் கால்கழுவிக்கொண்டு வந்து படுத்துக்கொண்டான். சுமார் ஐந்து மணிக்கு இந்தப் பெண் வீடுகளை விளக்கிக் கொண்டு வரும்போது அங்கு தாம்பாளம் இருப்பதைப் பார்த்து ஒருகோ! இது நம்புருஷின் சந்தியாவந்தனார் செய்த ஜலமல்லவா! இதைக் காலில் படாத இடத்தில் கொட்டவேண்டுமென்று வாசலில் வைத்திருந்த அளசிமாடத்தில் கொண்டுபோய் கொட்டிதாம்பாளத்தை ஓர் அரையில் போட்டுவிட்டான், பத்து மாதமாய் தீக்கூறினால் தலை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்ணினுடைய தந்தையாகும் அஸ்மஞ்சன் சுத்திக்காக ஒரு பிழ மண் அந்தஅளசிமாடத்திலிருந்து தலையில் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு ஸ்நானத்துக்குப் போவது வழக்கம். அதேபோகாரம் அண்றைக்கு ந்தெரியாமல் அந்தமலத்தில் ஒரு உருண்டையை உருட்டி தன் நுடைய மயிர்த்தலையில் வைத்து அநுண் மேல் பூஜை மூட்டையை வைத்துக்கொண்டு ஸ்நானத்துக்குச் சென்று மூட்டையை குளக்கரையில் வைத்துதான் மலபாதைக்குப் போய்காலவம்பி இடுப்பளவு ஜலத்தில் நின்று உடம்புக்கைத் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யத்தனித்து ஹர ஹரசம்போ-சிவ என்று ஜலம் ஏரோக்ஷிக்

9. ஹாஸ்பி மஞ்சளி.

கையில் பொத்தென்று மலம் தண்ணீரில் விழ அதை எடுத்து மோந்து மலமென்றறிந்து வீட்டுக்கு வந்து துளசிமாட்டத்தைப் பார்த்து இதென்ன வென்று கேட்க, உடனே மகள் தன் புருஷீஸ் சந்தியாவந்தனம் பண்ணிய ஜலத்தைத் தாண் கொட்டினதாகத் தெரிவிக்கவே பக்கத்திலிருந்தசாமு, அடாடா! டடட்டாடா! டாடாடாடா! மாமா! ஜயயீயா! உம்முடைய பெண்ணில் மூடத்தனத்தைப் பார்த்திரா! நான் இராத்திரி சந்தியாவந்தனத்துக்குப் போன கை இங்கேகாட்டிலிட்டாளே என்றான். உடனே அஸ்மஞ்சஸ் மருமகன் போக்கியத்துக்கு மெச்சி தழியடிகளால் சூஜைசெய்து ஊருக்குக் கழுத்தில் கையைவத்து இரண்டு மூன்று கல்தாசம்மாணம் டண்ணியனுப்பிவிட்டான்.

7-வது-ஒணவளை விட்டுப்
பரபுருஷீனைத் தடு அவமானமடைந்து கைத.

மச்சராச்சியம்னன் னும் ஓர்தேசத்தில் கச்சிநாதன் என்றெருநு அரசன் இருந்தான் அவனுக்கு வச்சிராங்கி என்னும் அதிக சூப்ளாவண்ணியமுள்ள மனைவி யிருந்தாள். அவள் கற்பு நீக்கமே சிறந்த அறமாக மதித்த ஓர் புண்ணியவதி அவள் நெடுநாளாக அவ்வூர் இராஜமாளிகை காப்போகூகிய முத்து நாய்க்கணிடம் விருப்பங்கொண்டிருந்து, ஓர் நாள் இரவு பதினாற்து நாட்டிகைக்

குமேல் தனது விட்டிலிருந்த சொத்துக்களில் சிலவற்றைச் சுருட்டிக்கொண்டு மேற்படி கள்ள புருடனையும் இட்டுக் கொண்டு ஏரதேசம் செல்வாளாயினால். போகும் ஷழியிலே ஒர் ஆறு எதிர் இருந்தது. அவ்வாற்றை நீந்திச் செல்ல முயன்ற அம்முத்து நாய்க்கன் சீசிராங்கியைப்பார்த்துப் பெண்ணே! இவ்வாற்றைத்தாண்ட வேண்டியிருப்பதினாலே உண்ணுடைய ஆபரணங்கள் வஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் கழட்டிக் கொடு அக்கரையில் வைத்து விட்டு வந்து உண்ணை கூட்டுப்போகிறேன் என்று கூற, இவன் அவன் பேச்சை நம்பி ஆடையாபரஞ்சிகள் யாவும் கழற்றி கொடுத்து விட்டு அம்மணமாயிப் பிள்ளை அம்முத்து நாய்க்கனாவன் இச்சௌத்துக்களையெல்லாம் சுருட்டிக் கொண்டு ஆற்றைத்தாண்டு ஓடுதுப் போய் விட்டான். இட்மாது ஜிரோ மூனிகிறிது நேரம் தின்று, போன்கள்ளட்டு ருடன் மீண்டும் வராமையைப்பார்த்து இவ்விடம் இனிநிற்ற; தகுதிபண்று; மானபங்கம் வந்து விட்டது, என்ன செய்வேன், தெய்வமே! பரபுருஷனை விரும்பி வந்ததினால்லவா? இந்த அவமானம் நேரிட்டதென்று துக்கித்து அவ்வாற்றினாலில் போய் நின்றுக்கொண்டாள். அங்கு ஒர் தந்திர முள்ள குள்ளநரி யானது மாமிசத் துண்டைக் கவ்வி ஓடிவந்து அவ்வாற்றின் கண்ணே ஓடும் மீனைப்பார்த்து மாமிசத்தை விட்டு ஆற்றில் குதித்து மீஸ் இடுக்கப் போயிற்று,

11. ஹாஸ்ய முஞ்சரி.

அப்போது கருடன் மாமிசத்தைக் கல்வி ஓடி னேன். மீனும் தப்பி ஓடிவிட்டது, இந்தத் தந்திர நரி “வாய்த் தவிடும் போய் அடுப்புதெருப்பு மிழுங்கவன்” போல ஆயத்தைப்பரார்த்து நின்றது. அப்போது ஆற்றில் நிற்கும் வச்சிராங்கியானவள் கேட்கின்றார்கள்.

“சுட்டுவே! யென்ன புத்தி! கலந்தனிக் கீனநம்பி, வம்புறுவடத்தைப் போட்டு வானத்தைப் பார்ப்பதே ஞே?”

அதாவது ஓ! தந்திர முள்ள கள்ளதரியே! சுலத்தினி கண்ணே வசீகின்ற ஓர் அற்ப மீனநம்பி மிகவும் இனிப்பு பொருந்திய மாமிசத்து எல்லை இழந்து மானம் பார்க்கின்றார்களே! இது என்ன புத்தி? என்றனள். அதற்கு நரி சொன்னதாவது:—

“அட்புவி மாதே! கேளாய்! அரசனையகல் விட்டு, வம்பனைக் கையிழித்த வாறு பேரவா யிற்றன்றே!”

அதாவது, பசீச தேசத்து அரகியே! நீ சொல்வது ஈரியே, நான் சொல்வதைச் சிறிது செவி கொடுத்துக் கேட்பாயாக அழலும் கல்வியும் நிரைந்த மசீச தேசத்தை அரசாட்சி செய்யும் உன்னு பத்தாவை விட்டு ஓர் துண்மார்க்கனை சேர்க்கருதி அவனை துணைப்பற்றி வந்து மானபங்கம் அடைந்து ஆற்றின் கண்ணிற்கிறுயே! அந்தக்கதியானும் அடைந்தேன் என்றதாம். அது கேட்டு அவள் நிடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ! ஓர் அற்ப நரியி

னிடம் நாம் அவமானச் சொல் கேட்கவேண்டு
பதாயிற்றே என உயிர் இழந்தாள்.

**8-வது - ஏற்மேற்குற்ற முறைத்து
ஏமாந்தவர்களின் கதை.**

ஆர்மானியா தேசத்தில் வெகு ஜஸ்வரியவானு
ன ஓர் பிரபு இருந்தார். அவர் ஒருநாளிராத்திரி
தமது மாளிகைக் கெதிரேநடுப்பாதையில் ஒரு
பெரியகல்லித் தூக்கிப்போட்டார். மறுநாள்
காலையில் ஒருவண்டித்தாரன் அவ்வழியே வண்டி
கொண்டு போதையில் கல்லிக்கண டு. “இதே
னன, அனியாயம்! நடுப்பாதையில் கல்லிபோ
ட்டிருக்கிறார்கள் இந்தமாளிகையில்வாசம் பண்
ஆகிறவர்களுக்கு புத்தியில்லையா! இந்தக்கல்லை
ஒரு கரையில் ஆக்கீடாதா? ஷவர்கள் சுத்த
சோம்பேரிகள், இவர்களுக்கு ஒருச்சும் கன மும்
இல்லவே இல்லை” என்று சொல்லி திட்டி
கோண்டு போன்ற பின்பு ஒரு பாவலன் அ
வ்வழியே வந்தான். அவன் வெகு சொலாய் உ
டுப்புகள் தளித்திருந்தான். அவன் கீழேபார்த்து
நடவாமல், தலையை நிழிர்ந்து இனிதாய் பாடி
க்கொண்டு வந்தான். வரவே, கல்லில் காலிடறி
பக்கெண்று விழுந்தான் அவனே முந்து கலையும்
கையையும் தடைச்சுக்கொண்டு, கல்லில் சுற்று
முற்றும் பார்த்து “எந்த மடையன் இந்தக்கலை
லை இக்கே போட்டான் இக்கே கடியிருக்கிற

13. ஹாஸ்ய மஞ்சள்.

வர்களுக்கு இவ்வளவு புத்தியு முனோவுமில்லையா, இதென்ன பைத்தியம்” என்றுசொல்லிவிட்டுப் போன்று.

அதற்குப்பின்னில் வியாபாரிகள்சுரக்குகளேரும் வந்தார்கள். அவர்கள் அந்தக்கல்லீக்கண்டபொழுது இருபவிஞ்சாகவிரித்து அதன் பக்கங்களில் வழியரய் நடந்து பேரானர்கள், போகயில் ஒருவன் மற்றவர்களைநோக்கி, “நடுவழியில் இத்தக்கல் கிடக்கிறது எவ்வளவு தொந்தாவுருவனும் அதை எடுத்து தூரப் போட்டானில்லையே” என்றார்கள்.

மூன்று திட்டமையாக அந்த கல் அப்படியே வழியில் கிடந்தது ஒருவரும் அதைப்புரட்டித்தள்ளவில்லை.

“பெருநாள் மேற்படி பிரபு தமது மானிக்கக்ஞச் சமீபமாக ஊரார் யாவரும் கூடும் படி விளம்பரம் பண்ணி ஞார். அப்படியே அவர்கள் கூடுன பெருந்து மேற்படி வண்டிக்காரனும் வியாபாரியும் பிரபுவைதோக்கி, “சங்கைபெருத்திய பிரபுவே, உமது வேலையாட்கள் எவ்வளவோ அசமத்தர் அவர்கள் வழிமத்தியிலிருந்து இந்த கல்லீ எடுத்துப்போட்டதனு எவ்வளவோ வெட்கமானகரியப்” என்க, பிரபு அந்தகல் கிடைப்போய் நின்று, ஈனங்களை நோக்கி, “கிழேதிதரே, மூன்று வாரத்திற்கு முன் நானே இந்த கல்லீ இங்கே போட்டேன். இந்தவழியே போனவர்கள் யாவரும் தங்கள் அவர்களுக்கு இல்லையா, இதென்ன பைத்தியம்” என்றுசொல்லிவிட்டுப் போன்று.

14. ஹாஸ்ய மஞ்சளி

ரைக்குற்றப்படுத்தின்தே யன்றி தாங்களாக முய
ற்கி செய்து இந்த கல்லை நீக்க வில்லை” என்று
சொல்லி கணிந்து அந்தகல்லை கிளப்பிடுவர். கிள
ப்பவே, கல்லுக்குக்கீழ் ஒரு செப்பும் அதற்குள்
ஒரு தோற்கையும் இருந்தது. ஏரடு அந்த பை
யை எடுத்து அதையாவரும் பார்க்கத்தக்கதாக
உயர்த்திப்படுத்துக்க,

“இந்த கல்லை நீக்குகிறவனுக்கு இது இனும்”
என்று அந்தபையின் வெளிப்பக்கத்தில் எழுதியிருந்ததை யாவரும் வாசித்தார்கள். பையை திறந்து தட்ட, அதற்குள்ளிருந்து ஒரு தக்கமோதிரமும் இருப்புபவனும் கீழேவிழுந்தது.

அதைக்கண்டபொழுது ஒவ்வொருவரும் அட்டாநான் கல்லை புரட்டு னேணில்லையே, நான் புரட்டு னேணில்லையே என்று சொல்லி, தங்களையே குற்றப்படுத்தி ஏமாந்து தங்களிருப்பிடிடங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

குரிய சுதார வாயுக்கள்
விருந்துண்ட கலை.

ஒரு நாள் குரியன், சுந்திரன், வாயு இவர்களைவாரும் தங்களுக்குச் சிற்றப்பனும் சிற்றும் மையுமாகிய இடு மின்னல்களுடனே ஒரிடத்திற்கு விருந்துண்ணப் போனார்கள். அவர்களுடையதாய் (அதாவது ஆசாயத்தில் வெட்டுநார்த்திலே நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற நகூற்

15. ஹாஸ்ய மஞ்சரி.

திரங்களுள் ஒன்று) தனியே இருந்துகொண்டு தன் மக்கள் எப்போது திரும்பிவருவார்களோ வென்று அவர்கள் வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

சூரியன் வாயு ஆகிய இருவரும் போகை கொண்டவர்களும் தன்னயம் பார்க்கிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். வீட்டில் தாயொருத்தி யிருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு குளிகொண்டு போய்க்கொடுப்போமென்கிறார்களென்றால் அ மில்லாமலே அந்தச் சூரிய வாயுக்கள் இருங்கிற ம் தங்களுக்கு அளித்த நல்விருந்தைத் தாங்க மேலா திருப்தியாய்ப் புசித்துக் களிப்படைந்தார்கள். சாந்தஸுணமுள்ள சுந்திரனாலே தன் தாயை மறக்கவில்லை தனக்குப் பரிமாறின ஒவ்வொரு பண்டத்திலும் சிறிது சிறிது பங் கெடுத்து த் தன் தாயிக்கு என்று ஒரு மூட்டையாகக் கட்டிவைக்குத் தொண்டான்.

பிசுவும் ஏராசுபுள்ள தன்கண்களைக் கொட்டாமலே மலரவிழித்துக் கொண்டு நெடுநேரம் தன் மக்கள் வருகிற வழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாய், அவர்கள் திருப்புவீட்டு யூட்ட வந்த வுடனே, “என் அருமைக்குழந்தைகாள்! நீங்கள் எனக்கு என்ன கொண்டு வந்தீர்கள்.” என்று கேட்க, மூட்டு மசுடன சூரியன் “நான் ஒன்றும் உணக்காக வீட்டிருக்குக் கொண்டு வரவில்லை. நான் என் நேசர்களோடு உல்லாசமாய் விருந்துண்ண போனேனேயன்றி தாயிக்

குச் சோதெடுத்துக்கொண்டு வருவதற்கண்டே, 'என்று சொன்னான். பின்பு வாயுவானாவன் : "அம்மா! நானும் ஒன்றும் கொண்டுவரவில்லை. விநோதத்திற்காக நான் எங்கேயோவது வெளியேபோலூன், அப்பொழுது நீ நமக்கு நல்லவண்வக
ள் வந்து சேருமெறுஒருபோதும் எதிர் பாரா
தே" என்று சொன்னான். கடைகியில் சந்திரன்
“என் தாயே! ஏதாவது ஒரு ஏனங்கொண்டுவா
இதோ நான்கொண்டுவந்த பண்டங்களைப்பார்”
என்று சொல்லி தன்கைக் குட்டையில் கட்டி
வைத்திருந்ததை அவிழ்த்துக்காட்டினாலும். அங்கிலி
ருந்தவை யெல்லாம் அவள் ஒருநாளும் கண்டிர
ாத சிறந்த வரசனையும் ருகியுமூள்ள இனியப
ண்டங்களாயிருந்தன.

அதைப்பார்த்த வுடனே தர்ட் நகூல்திரப்
சூரியனை நோக்கி: அடா! நீ உங்கிநோத்ததை
யே பெரிதாய் நாடி வீட்டில் தாய் ஒருச்சி இ
ருக்கிறானே பெங்கிற எண்ணேமே யில்லை, உங்
வயிற்கை மாத்திரம் நிரப்பிக்கொண்டு களித்து
வந்தாலுல், இன்று முதல் உண்கிரண்டுக் களை
வரம் நெருப்புப்போல் வெப்ப முடியவைக
ளாகவும் எதையும் எரித்துப் போடத்தக்க தன்
மையுடையவைகளாகவும் ஆகக்கடவுன்: உங்
கொடுக்கமயைக்கண்டு யாவரும் உண்ணெப்பகை
கக்கடவுகள்; உண்ணெடுத்துவுடனே எல் லோ
ரும்தலையை ஸ்மடிக்கொள்ளக் கடவர்களின் கு
சூபமிட்டாள். அதனாலேதான் சூரியன் நாளை

க்ரும்பொடியவெப்பமாப்ளரிக்டிலூன்.

அதன் டெங்பு அவள் வாயுவை நோக்கி: உண் கோலாகாலத்திலும் கொந்தளிப்பிலும் நீ ஜிதி தேவைம் என் நினைவே யில்லாமல் என்னை மற்ற ஏ போன்றையல்லவா? ஆகையால் எதையும் எரிக் கிற கிரிஷ்ண காலத்திலேயே நியும் வெப்பமாப் பிசத்தலைப்பட்டு எந்தப்பிராணியையும் வத்திக் கொள்ளுத்தக்கடவை; அதனால் உண்ணைவரும் அருவருத்தத்துக்கடவைகள் என்று ஆணையிட்டான். அதனாலேதான் கோடைகாலத்தில் தீக்காற்று பிசவும் நாம் வெறுக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது அவள் கடைசியாய்க் கந்திரனை நோக்கி என் அருமைக் குழந்தைய் நீ சுமானுபவிக்குக்கா வத்திலும் உண்டாயை மறவாமல் அவளுக்கும் உண்டனவிற்கிறித பங்குகளைப் பெற்றதனால் இதமுதல் நிலப்போதம் குளிர்ந்துண்ணும்சாந்தமும், ஒளியும் போகுந்து யிருக்கக்கூடிய பிசவும் தெளிவான உண் கிரணக்களோடு விழுதுதல்களையும் நிரணப் பூண்டும் சேஷாத்து பிராணிகள் உண்ணையிட்டு போன்று கடவுள்களைப் போதம் குளிர்ந்துவங்கள் என்று வாழுகின்றன.

ஹாஸ்ய மஞ்சளி முற்பிற்று.

அங்கிலேய முஹம்மதிய வித்தியா சாலை,

இப்பெயர் புனைந்த அங்கிலேயப்பாட சாலை
யோன்று நம் முஸ்லிம் ஏன்னோகள் அங்கிலேயக்
கல்விகற்றுத் தேர வேண்டியும், முஸ்லிம் குளு
க சோர் அங்கிலேயப் பாடசாலை உண்டென
மற்ற மதத்த வர்கள் மதிக்கவும், 1898-
ம் (ஏ) மே ம் 1 இ முதல் ஏக்ட்ரு சௌலி
யா ஸ்டீட் 130-ம் நம்பர் “கடமன் குபேலி”
முன்றுவது மேத்தையிற் திறந்திருக்கிறது.

இப்பாடசாலைக்காக அங்கிலேயக் கல்வீகள்
விகளிற் தேர்ஸ் Mr. காரியல் நாயகரவர்களை
கேட்மாஸ் ராஜும் கூத்தாபிரவேசப்பாரிட்
செயிற் தேரிய Mr. வைரமுத்து எஸ் புவனாரா
பாத்தியாபாகவும் நியமித்திருக்கின்றன.

கவரிஸ் பிள்ளை விகால்களைப் போஸ் நான்
கு வகுப்பு வைத்து பிள்ளைகளை சோஷன் பார்க்
தப்பிடி, ஆகையால், வெறிவாரு முஸ்லிம் கு
ம் தங்கள் குங்கள் பிள்ளைகளை இப்பாடசா
லைக் கழுப்பி முஸ்லிம் பாடசாலை கண்டுபெயர்
வர்ஸ் தொகுதி செட்டிரிக் கல்லூரி பிள்ளை
கேட்டுக் கொள்ள விரும்பு.

சம்பள விகுதி, முதலா பிள்ளைகள் வகுப்பு
க்கும் ம் 1 கரு காசி 50 முன்றும் வகுப்பு
க்கு காசி 75 நால்காம் வகுப்புக்கு 81—100

இந்துகள்

M. C. Mohamed salim.

Manager

penang

25-4-98